

Sygn. akt VIII U 2263/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2016 roku w Lublinie

sprawy A. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek odwołania A. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 20 listopada 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala A. B. (1) prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od 22 października 2015 roku.

Sygn. akt VIII U 2263/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 listopada 2015 roku, Znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., odmówił A. B. (1) prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). Organ emerytalny odmówił ustalenia prawa do emerytury z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja – k. 48 akta emerytalne).

W odwołaniu od decyzji A. B. (1) nie zgodził się z powyższą decyzją i wnosił o przyznania prawa do emerytury. Skarżący wskazywał, iż pracował w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w C. na stanowisku betoniarz, w Zakładzie Usługowo- (...) w C. na stanowisku betoniarz oraz w Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku betoniarz (odwołanie – k. 2 akta sądowe).

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wnosił o jego oddalenie argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. B. (1), urodzony (...), w dniu 22 października 2015 roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (wniosek o emeryturę - k. 32 - 35 a.e.).

Na podstawie dokumentów przedłożonych wraz z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury organ emerytalny ustalił na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat tj. 23 lat, 11 miesięcy i 15 dni okresów składkowych, 2 miesięcy i 6 dni okresów nieskładkowych oraz 10 miesięcy i 9 dni okresów uzupełniających. Zakład nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresów:

- od 20 listopada 1978 roku do 18 sierpnia 1979 roku z tytułu zatrudnienia w (...) od 10 września 1979 roku do 20 czerwca 1990 roku oraz od 22 czerwca 1990 roku do 31 października 1993 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w C., od 1 stycznia 1994 roku do 29 lutego 1996 roku z tytułu zatrudnienia w Zakładzie Usługowo- (...) w C. z uwagi na brak świadectw pracy w szczególnych warunkach wystawionych przez macierzyste zakłady pracy lub ich następców prawnych;

- od 1 marca 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P., gdyż w ocenie organu rentowego świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 9 marca 2006 roku nie spełnia wymogów formalnych (decyzja – k. 48 a.e.).

W tym stanie rzeczy wydana została zaskarżona decyzja z dnia 20 listopada 2016 roku.

A. B. (1) w okresie od 20 listopada 1978 roku do 18 sierpnia 1979 roku zatrudniony był w Kombinacie Budowlanym w Z. na stanowisku betoniarz prefabrykatów w pełnym wymiarze czasu pracy (świadectwo pracy – k. 7 akta kapitałowe).

Wnioskodawca zatrudniony w w/w zakładzie pracował przy produkcji kominów betonowych. Swoje obowiązki skarżący wykonywał na hali gdzie znajdowały się metalowe formy, które zalewał rzadkim betonem. Formy pryskane były specjalnym środkiem - seperbetem - w tym celu, żeby gotowy wyrób odstawał od formy. W środowisku pracy wnioskodawcy panowało zapylenie oraz zakurzenie. Wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia w (...) przez cały czas pracował na hali przy kominach, zaś swoje obowiązki wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy po 8 godzin dziennie (zeznania wnioskodawcy – k. 30 v. – 32 v. oraz 40 a.s.).

Następnie A. B. (1) był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w C. w okresach od dnia 10 września 1979 roku do dnia 20 czerwca 1990 roku oraz od dnia 22 czerwca 1990 roku do 31 października 1993 roku w pełnym wymiarze czasu pracy (świadectwa pracy z 20 czerwca 1990 roku oraz 29 października 1993 roku – akta osobowe w kopercie k. 16 a.s., zaświadczenie – k. 8 a.k.).

Wnioskodawca w powyższych okresach pracował na stanowisku – betoniarza. Praca zorganizowana była w ten sposób, że pracownicy przywozili sobie beton na stanowisko pracy. Skarżący przywoził beton przy użyciu ciągnika, do prowadzenia którego posiadał uprawnienia. Następnie ubezpieczony w ramach swoich obowiązków wykonywał prefabrykaty, płyty betonowe i drogowe. Ponadto skarżący zbroił formy tj. wkładał do formy przygotowane przez zbrojarzy zbrojenie. Do obowiązków wnioskodawcy należało również rozsypywanie betonu w formie. Skarżący za pomocą wibratora wibrował beton w celu jego zagęszczenia, a następnie zaglądał i zacierał nierówności. Wibrowanie wykonywane było przy użyciu maszyny elektrycznej, natomiast beton wysypywany był ręcznie z pojemnika do formy. Palety z betonem przewożono za pomocą suwnicy i układano je jedna na drugą. Przy suwnicy pracowało 2 pracowników oraz suwnicowy. W ciągu jednego dnia wykonywanych było około 10-12 palet (zeznania wnioskodawcy – k. 30 v. – 32 v. oraz 40 a.s., zeznania świadka Z. H. – k. 32 – 32 v. a.s., zeznania świadka A. Z. – k. 32 v. – 33 a.s., zeznania świadka A. S. – k. 38 v. 39 v. a.s.).

W trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) wnioskodawca przez okres pierwszych 3 lat pracował na hali, gdzie wykonywał płyty stropowe z betonu rzadkiego z betoniarki. Następnie pracował poza halą przy produkcji płyt stropowych, żerańskich oraz wykonywał te same czynności jak wyżej z tym że przy użyciu gęstego betonu (zeznania wnioskodawcy – k. 30 v. – 32 v. oraz 40 a.s., zeznania świadka A. Z. – k. 32 v. – 33 a.s.).

Wszystkie wykonywane przez ubezpieczonego prace polegające na przywiezieniu betonu ciągnikiem, zasypaniu form, zawibrowaniu oraz ułożeniu form na paletach składały się na prace przy produkcji betonu. W środowisku pracy wnioskodawcy panował hałas oraz było duże zapylenie. W trakcie produkcji używany był seperbet. A. B. (2) powyższe czynności wykonywał do końca swojego zatrudnienia w omawiany zakładzie pracy tj. do dnia 31 października 1993 roku (zeznania wnioskodawcy – k. 30 v. – 32 v. oraz 40 a.s., zeznania świadka Z. H. – k. 32 – 32 v. a.s., zeznania świadka A. Z. – k. 32 v. – 33 a.s., zeznania świadka A. S. – k. 38 v. 39 v. a.s.).

W miejsce zlikwidowanego (...) Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w C. powstał (...) (...), w którym A. B. (1) zatrudniony był w okresie od 1 stycznia 1994 roku do 31 stycznia 1994 roku w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu oraz od 1 lutego 1994 roku do 29 lutego 1996 roku w wymiarze pełnego etatu (świadcstwo pracy – k. 11 a.k., zeznania wnioskodawcy – k. 30 v. – 32 v. oraz 40 a.s., zeznania świadka Z. H. – k. 32 – 32 v. a.s., zeznania świadka A. Z. – k. 32 v. – 33 a.s.).

Powyższy zakład również zajmował się produkcją wyrobów betonowych. Wnioskodawca wykonywał te same czynności jak w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...), w tym samym miejscu, za pomocą tych samych urządzeń i tej samej technologii (zeznania wnioskodawcy – k. 30 v. – 32 v. oraz 40 a.s., zeznania świadka Z. H. – k. 32 – 32 v. a.s., zeznania świadka A. Z. – k. 32 v. – 33 a.s., zeznania świadka A. S. – k. 38 v. 39 v. a.s.).

Następnie A. B. (1) w okresie od 1 marca 1996 roku do dnia 1 stycznia 1999 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w P. (świadcstwo pracy z 9 marca 2006 roku oraz umowa o pracę z 1 marca 1996 roku – koperta k. 13 a.s.).

Wskazany zakład pracy zajmował się produkcją elementów budowlanych takich jak płyty lotnicze oraz płyty stropowe. Wnioskodawca wykonywał obowiązki betoniarza. W omawianym okresie zatrudnienia skarżący przesypywał kruszywo do zbiorników za pomocą ładowarki. Ładowarka była to maszyna budowlana, do obsługi której trzeba było mieć specjalne uprawnienia, które wnioskodawca zdobył będąc jeszcze zatrudnionym w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...). Ponadto ubezpieczony w P. również zasypywał formy betonowe podobnie jak we wcześniejszych okresach zatrudnienia w F. i (...) Warunki pracy były takie same jak podczas zatrudnienia we wcześniejszych zakładach pracy (zeznania wnioskodawcy – k. 30 v. – 32 v. oraz 40 a.s., zeznania świadka A. S. – k. 38 v. 39 v. a.s.).

Wnioskodawca w w/w okresach zatrudnienia, zarówno w angażach jak i świadectwach pracy miał wskazywane różne stanowiska pracy, co wynikało z faktu, że pracownikowi posiadającemu więcej uprawnień przysługiwała większa stawka zaszeregowania. Powyższe wiązało się również z tym, że kierownik miał większe możliwości kierowania pracownika do wykonywania poszczególnych czynności. Niemniej jednak wszystkie wykonywane przez ubezpieczonego prace w w/w zakładach pracy składały się na prace przy produkcji betonu (zeznania wnioskodawcy – k. 30 v. – 32 v. oraz 40 a.s., zeznania świadka A. S. – k. 38 v. 39 v. a.s.).

Za wszystkie powyższe okresy zatrudnienia tj. od 20 listopada 1978 roku do 18 sierpnia 1979 roku z tytułu zatrudnienia w (...)w Z., od 10 września 1979 roku do 20 czerwca 1990 roku oraz od 22 czerwca 1990 roku do 31 października 1993 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w C., od 1 stycznia 1994 roku do 29 lutego 1996 roku z tytułu zatrudnienia w Zakładzie Usługowo- (...) w C. oraz od 1 marca 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P., wnioskodawcy zostało wystawione świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach (świadcstwo – k. 38 a.e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez wnioskodawcę uznając je za jasne, pełne, logiczne, spójne z zeznaniami świadków oraz analizą dowodów w postaci dokumentów.

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. Byli oni jego współpracownikami w okresie zatrudnienia w omówionych zakładach pracy i mieli bezpośredni wgląd i styczność z wykonywanymi przez niego czynnościami. Świadcowie dysponowali, więc niezbędnymi wiadomościami w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy. Zeznania świadków są logiczne i spójne, korelują ze sobą i

z zeznaniami skarżącego. Zostały odebrane w toku postępowania sądowego, po pouczeniu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Z uwagi na to, że świadkowie są osobami obcymi dla wnioskodawcy, nie ma podstaw, by kwestionować ich zeznania i zarzucać im nieprawdę czy stronniczość. Drobne rozbieżności, co do niektórych szczegółów sprawy wynikają z naturalnych ułomności pamięci ludzkiej zważywszy, że świadkowie zeznają na okoliczności zdarzeń życia codziennego niemających charakteru wyjątkowego i z tego powodu trudniejszych do zapamiętania. Okoliczność, że występują te rozbieżności przemawiają za obdarzeniem ich zeznań wiarygodnością, bowiem wskazują, że nie były one uzgadniane na potrzeby procesu. W związku z powyższym Sąd obdarzył w całości wiarą zeznania wszystkich zeznających w sprawie świadków.

W świetle powyższych ustaleń należało stwierdzić, że również zeznania skarżącego złożone w trybie art. 299 kpc, w powyższym zakresie zasługują na pełne uwzględnienie.

Sąd obdarzył wiarą zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci dokumentów, znajdujące się w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych. Były one przechowywane przez uprawniony podmiot, nie noszą śladów podrobienia ani przerobienia. Ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie budziły one również wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwwołanie A. B. (1) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczeń (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 887), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury A. B. (1) musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;

2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;

3) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnić:

a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Bezspornym jest, że skarżący ukończył 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się, ponad 25-letnim stażem pracy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Rozważając czy wykonywaną przez skarżącego pracę w trakcie spornych okresów od 20 listopada 1978 roku do 18 sierpnia 1979 roku z tytułu zatrudnienia w (...) w Z., od 10 września 1979 roku do 20 czerwca 1990 roku oraz od 22 czerwca 1990 roku do 31 października 1993 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w C., od 1 stycznia 1994 roku do 29 lutego 1996 roku z tytułu zatrudnienia w Zakładzie Usługowo- (...) w C. oraz od 1 marca 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu emerytalnego o przyznanie świadczenia przedłożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach na potwierdzenie tej okoliczności, które zostało zakwestionowane przez organ rentowy z przyczyn formalnych.

W ocenie Sądu taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć, bowiem na uwadze, że nawet brak stosownej dokumentacji nie oznacza sam w sobie, że pracownik nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Obowiązek sporządzenia odpowiadającego wymogom świadectwa obciąża pracodawcę, w związku, z czym wyciąganie jakichkolwiek negatywnych konsekwencji z nieścisłości w nim zawartych wobec pracownika byłoby dla niego nazbyt krzywdzące.

W postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c, który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. H UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza. W konsekwencji

ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić w sposób pewny, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w następujących okresach:

- od 20 listopada 1978 roku do 18 sierpnia 1979 roku z tytułu zatrudnienia w (...) w Z.,

- od 10 września 1979 roku do 20 czerwca 1990 roku oraz od 22 czerwca 1990 roku do 31 października 1993 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w C.,

- od 1 lutego 1994 roku do 29 lutego 1996 roku (z wyłączeniem okresu od 1 stycznia 1994 roku do 31 stycznia 1994 roku kiedy wnioskodawca był zatrudniony na $\frac{3}{4}$ etatu) z tytułu zatrudnienia w Zakładzie Usługowo- (...) w C.

- od 1 marca 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P..

Wszystkie powyższe okresy stanowią sumę 16 lat, 11 miesięcy i 21 pracy jako betoniarz zbrojarz. Zakres obowiązków wnioskodawcy odpowiadał opisanemu w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. nr 8, poz. 43 ze zm.) – wykaz A, dział V „w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 4 „prace zbrojarskie i betoniarskie” oraz odpowiada stanowisku „betoniarza” i zbrojarza wymienionemu w wykazie A, dział V, poz. 4, pkt 2 i 3 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz. MBiPMB, Nr 3, poz. 6 ze zm.).

Wskazać przy tym również należy, iż dodatkowe czynności wykonywane przez skarżącego tj. dowożenie ciągnikiem betonu na swoje stanowisko pracy również składało się na proces technologiczny przy pracach zbrojarskich i betoniarskich niemniej jednak czynności te również zostały objęte w w/w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. jako prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wskazane wykazie A, dziale VIII, poz. 3 jako: „prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych”.

W odniesieniu do wszystkich wymienionych wyżej okresów należy wskazać, że Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, z którego wynika, iż przy ustalaniu, czy wykonywana była praca w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (por. wyrok z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, z dnia 9 marca 2010 r., I UK 324/09, z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10).

W związku z powyższym należy uznać, iż A. B. (1) spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do ustalenia mu prawa do emerytury na podstawie omówionych przepisów. Prawo do świadczenia zostało ustalone od 22 października 2015 roku, to jest od dnia złożenia wniosku o przyznanie emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.